

taak niet te spoedig moest verbinden. De jonge meisjes, aan zich zelve overgelaten, hadden Veldenaar een weinig in het ootje genomen, maar daar was geen eer mede te behalen; de man was even droog en saai als altijd. Zoo zaten zij op een bankje, uitgepraat. Leentje vooral, die in gezelschap noodig had van tijd tot tijd door een hofmakerijtje opgefleurd te worden en anders al spoedig lang zoo aardig niet meer was. Allengs echter werd hare aandacht getrokken door de houding van mevrouw Noordhuijs, in schijn druk sprekend met den gastheer en Veldenaar, in werkelijkheid zich onledig houdend met Blijleven weder tot zich te tronen. Het was aardig te zien hoe al wat ze deed of liet op dat ééne doel gericht was. Nu eens barstte ze, bij eene opmerking van een der heeren, al was het gansch niet noodig, in eenen luiden lach uit; dan weder veinsde zij een tot haar gericht vertoog nauwlettend aan te hooren, doch poseerde onderwijl op gemakelijke wijs, het hoofdje driekwart op zijde en de smachtende oogen met onbestemde uitdrukking in een nevelachtig verschiep starend. En het belangwekkendst van alles was, dat hare

.... tot Blijleven zich in het gesprek mengde. . . VDH.

pogingen doel troffen; Blijleven, hoezeer met den rug naar haar toegekeerd, werd langzamerhand met onweerstaanbare kracht in hare sfeer getrokken; hij ving aan onrustig heen en weer te draaien en het hoofd keer op keer in de richting der weduwe te wenden. Zijn gesprek met juffrouw Doorzicht verflauwde allengs en deze vond hem op verre na zoo onderhoudend niet meer als voor een poosje. De meisjes stootten elkander telkens aan, begeerig te weten hoe dat af zou loopen.

Voorloopig bleef hare nieuwsgierigheid onbevredigd. De dominee, gebruik makend van een oogenblik waarop de gastvrouw, in gezelschap van Hofland, juffrouw Doorzicht aansprak, nam Blijleven bij den arm en, een stil hoekje van den tuin opzoekend, vroeg hij hem zijne hulp te willen verleen om het beraamde tweegevecht tusschen den patriot en den vaandrig te voorkomen.